

Sygn. akt I C 2931/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Juszczyżyn

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Justyna Kochan - Rogoż

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) Ltd z siedzibą na (...)

przeciwko Ł. K.

o zapłatę

powództwo oddała.

SSR Paweł Juszczyżyn

Sygn. akt I C 2931/16 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) Ltd z siedzibą w (...) wniósł o zasądzenie od pozwanego Ł. K. kwoty 637 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych od kwoty 500 zł od dnia 29 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał na to, że na dochodzoną sumę składa się kwota 500 zł tytułem udzielonej stronie pozwanej przez (...) sp. z o.o. w W. pożyczki, oraz kwota 137 zł stanowiąca prowizję.

Pozwany Ł. K. nie stawiał się na rozprawę ani nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 1 marca 2017 r. powód zawarł z (...) sp. z o.o. w W. umowę cesji wierzytelności wyszczególnionych w załączniku nr 1 do umowy.

(dowód: umowa cesji z dn. 1 marca 2017r. – k. 25-27)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o dopuszczone dowody w postaci odpisów dokumentów przedłożonych przez powoda, które zostały opatrzone podpisem, zostały prawidłowo poświadczone za zgodność z oryginałem i były – w ocenie Sądu – wiarygodne. Pozostałe wnioskowane dowody zostały pominięte, gdyż nie stanowiły dokumentów lub ich odpisów w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego bądź nie było pewne, czy stanowią

odzwierciedlenie oryginałów, czy zostały sporządzone przez uprawnione osoby, czy pochodzą od wskazanego w nich autora, czy też zostały doręczone stronie pozwanej.

Zdaniem Sądu powód nie wykazał jednakże, aby dochodzone roszczenie rzeczywiście mu przysługiwało. Powód nie przedstawił wystarczających dowodów wskazujących na istnienie wierzytelności (...) sp. z o.o. w W. wobec pozwanego oraz tego, że nabył od tej Spółki wierzytelność dochodzoną niniejszym pozwem.

Zgodnie z generalną dyrektywą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa bowiem na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie. Powód winien zatem wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu.

Powód nie wykazał w sposób należyty, że nabył wierzytelność przeciwko pozwanemu. Złożył co prawda poświadczoną z za zgodność z oryginałem kopię przetłumaczonej umowy cesji wierzytelności, niemniej nie załączył wykazu wierzytelności nią objętych, które (jak wynika z treści umowy) zostały wymienione w Załączniku nr 1 do umowy, który nie został dołączony przez powoda. To zaś powoduje, że przejście uprawnień w zakresie konkretnej wierzytelności nie zostało wykazane. Nie ulega wątpliwości, że wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (indywidualizowana). Z przedłożonych zaś dokumentów nie wynika, że (...) sp. z o.o. w W. przeniosła wierzytelność przeciwko stronie pozwanej na rzecz powodowej Spółki.

Dodatkowo podnieść należy to, iż w przypadku cesji wierzytelności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r. wydany w sprawie V CSK 187/06, publ. MoP (...)). Tymczasem powód i tej okoliczności nie wykazał. Nie udowodnił też tego, iż przysługuje mu wierzytelność w wysokości dochodzonej pozwem. Nie załączył bowiem umowy, stanowiącej źródło ewentualnych zobowiązań pozwanego, ani innych dokumentów, które uzasadniałyby żądanie pozwu. Dowodem na fakt zawarcia umowy pożyczki pomiędzy pozwanym a (...) sp. z o.o. w W. nie jest niepodpisany wydruk umowy pożyczki (k. 5-7, 9), ani też fragmenty wyciągu z rachunku bankowego (zapewne pożyczkodawcy), albowiem nie dowodzą one faktu przelania odpowiedniej kwoty tytułem pożyczki na rachunek bankowy przypisany pozwanemu. Na tytułach przelewu widnieje jedynie imię, nazwisko i adres pozwanego, niemniej nie wykazano, aby objęte przelewem kwoty faktycznie trafiły na rachunek bankowy pozwanego.

Skoro zaś nie wykazano istnienia wierzytelności wobec pozwanego oraz tego, że doszło do nabycia przez powoda wierzytelności przeciwko pozwanemu, powództwo podlegało oddaleniu jako nieudowodnione.

Wskazać należy też, że w sprawach cywilnych rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012, s. 431). Od tego obowiązku nie zwalnia bynajmniej powoda treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którą, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Z treści tego przepisu wynika bowiem również to, iż twierdzeń powoda nie przyjmuje się za prawdziwe, jeśli budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Z tych wszystkich powodów powództwo podlegało oddaleniu.

SSR Paweł Juszczyzyn